

ПАРТИЗАНСКА ОБУЋАРСКА РАДИОНИЦА У УЖИЦУ

Првог октобра 1941. године почела је рад партизанска радионица обуће у Ужицу. У њој сам и ја од првог дана радио. У ствари, постојале су две групе, односно две обућарске радионице. Једна група радила је на поправкама обуће и у њој је било око 15 радника. Друга група са око 25 радника радила је на изради нове обуће.

Најпре смо сви радили у Артиљеријском кругу. После тога радионица за израду нових ципела преселила се на спрат кафане „Златни праг“ на старом златиборском путу уз Забучје, а радионица за поправку обуће преселила се у Селаковића кафану крај Ђетиње.

Кожу за израду обуће добијали смо из Фабрике кожа у Врелима, а понекад смо узимали ђонове из опанчарских радњи. Машине за рад донели су радници од својих кућа. Приликом повлачења све те машине отеране су у правцу Кремана.

Пословођа у обућарској радионици био је Душан Марковић, који је уједно издавао „цугер“ и секао материјал. Материјал је набављао Мићо Спасојевић. Обућу су шили Никола Делић и Милић Пантић. С њима је најчешће радио и Свето Илић. Поднисти су били Милоје Мутавцић, Благоје Мутавцић, Милован Митровић, Милан Ћирковић, Миљивоје Лазич Судија, Петар Ковачевић, Радосав Јовановић Спиридон, Алојз Пирц, Благоје Јоксовић, Душко Пузовић, Михаило Петронијевић Браца, Десимир Симић. . .

Сви радници обућарске партизанске радионице били су уједно и борци Радничког батаљона. Као борци ове јединице, радници су ишли осмог новембра у борбу против четника до Косјерића, али су се отуда после два дана вратили. Ту нико од обућара није погинуо. У борбу против четника на Трешњици занатлије нису ишли. Тих дана смо сваке вечери излазили у заседу на Буар или до Чаковине. У те заседе водио нас је пословођа кројачке радионице Велисав Весо Станковић.

У обућарској радионици радили смо обично по девет, а некад и по десет часова. Они који су имали своје радње нису примали никакву плату за рад, а осталима је на име плате два пута исплаћивано по 100 динара.

Сваке ноћи дежурни је спавао у радионици.

У време повлачења извесне залихе непрерађеног материјала затекле су се у радионици. Све је то одвучено за Кремна. Чули смо да те залихе нису никуд даље однете, већ су их сељаци развукли и опљачкали.

Радили смо нове војничке цокуле, пенцетирали и поправљали старе, а радили смо још и чизме и „гојзерице". За све време постојања партизанске обућарске радионице израђено је између 200 и 250 пари нових цокула. Остале обуће нешто мање.

Милоје МУТАВЦИЋ.